

CORINA
BOMANN

Winterbloesem

Een oud gebruik geeft twee jonge vrouwen
onverwacht hoop op een nieuwe toekomst

ISBN 978-90-225-8209-1

ISBN 978-94-023-0979-9 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Winterblüte*

Vertaling: Lilian Caris

Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign, München

Omslagbeeld: Shutterstock

Zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

© 2016 Ullstein Buchverlage GmbH, Berlijn

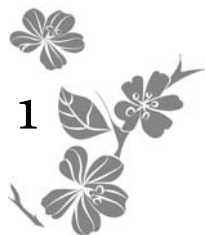
Nederlandstalige uitgave © 2017 Meulenhoff Boekery bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

DEEL 1

Het meisje

Donderdag 4 december 1902

Grijs en dicht hing de mist boven de zee. De witte sluiers slokten de majestueuze pier bijna helemaal op. De badkoetsen rustten nu in de schuur. Over bleef een verlaten strand, omzoomd met mosselen en zeewier.

Op de boulevard voor de hotels vertoonden zich hoogstens een paar dienstmeisjes die iets te doen hadden. Gehuld in donkere mantels snelden ze in elkaar gedoken voorbij, zonder hun blik naar zee te richten, want er stond een gure zeewind en het ruisen van de golven klonk in deze tijd van het jaar dreigend.

Johanna slaakte een diepe zucht. De trieste aanblik maakte haar somber. Waar was de zomer gebleven? De tijd waarin de zee blauw was en het op de boulevard wemelde van de vakantie-gangers. De tijd waarin elegante dames in witte japonnen met parasols naast hun cavaliers kuierden, kinderen op de promenade rondtartelden en limonadeverkopers hun fleurige wagentjes tussen de flanerende mensen door duwden.

Ze dacht terug aan de zomer. Toen was haar hart nog licht geweest. Zeker, het onderwerp huwelijk was door haar ouders al aan de orde gesteld, maar daar had ze nog niets bij gedacht. Toen het nog warm was, had ze nog afleiding kunnen vinden.

In de winter kwam ze het huis haast niet uit. En zo wel, dan

werd ze altijd vergezeld door haar moeder. Heimelijke ontmoetingen met haar geliefde waren uitgesloten. En bovendien kwam Kerstmis steeds dichterbij.

Eigenlijk zou de gedachte aan de feestelijk versierde boom en de geur van kruidkoek haar vrolijk moeten stemmen. Als kind was ze dol op de tijd voor de jaarwisseling en was ze in die weken vreselijk opgewonden geweest. Maar dit jaar verwachtten haar ouders een beslissing van haar die haar hele leven zou veranderen.

Verlangend keek Johanna naar de meeuwen die zich boven de boulevard door de wind lieten meevoeren. Jullie kunnen vliegen waarheen jullie willen, dacht ze en ze wenste dat ze ook vleugels had, zodat ze de verplichtingen kon ontvluchten.

‘Johanna?’ Een vrouwenstem verdreef haar gedachten. Johanna had niet gemerkt dat achter haar de deur open was gegaan.

In de deuropening stond haar moeder.

In haar crèmekleurige middagjapon en met haar opgestoken rossige haar was Augusta Baabe ondanks haar vijftig jaar nog steeds een schoonheid. Op momenten als deze werd het Johanna duidelijk waarom haar vader halsoverkop op haar moeder verliefd was geworden.

‘Is alles met je in orde, kind?’ vroeg Augusta toen ze Johanna’s sombere gezicht zag.

‘Natuurlijk, mama.’

Ze kon niet beweren dat het geweldig met haar ging, maar haar moeder mocht de reden voor haar somberheid niet weten.

‘Waarom kom je niet even naar beneden?’ stelde Augusta voor. ‘Emma heeft taart gebakken. Ik ben bezig plannen voor Kerstmis te maken. Misschien kunnen we ook eens praten over voornemens voor het nieuwe jaar.’

Ineens had Johanna er spijt van dat ze tegen haar moeder had gezegd dat alles in orde was. Als ze hoofdpijn had kunnen voorwenden, had haar dat een uur in moeders salon kunnen besparen. Ze wist wat haar daar te wachten stond. Haar moeder zou

haar eindeloos aan haar hoofd zeuren met vragen over de huwelijkskandidaten en hoe ze de bruiloft wilde hebben.

Maar ze had geen keus.

Beneden kwam net Johanna's broer de foyer binnenlopen. Christian was met hun vader naar Doberan gereden om met een zakenvriend de balans van het afgelopen jaar op te maken. Ze waren de hele ochtend weggebleven, en het leek een geslaagde ontmoeting te zijn geweest.

Johanna benijdde haar broer, want hij kon gaan en staan waar hij wilde. Bij hem was van trouwen nog absoluut geen sprake, terwijl hij toch al vijfentwintig was. Het enige wat zijn ouders van hem wilden was dat hij ooit het hotel zou gaan leiden. En waarschijnlijk mocht hij trouwen met het meisje van wie hij hield.

'Wat een vreselijk weer!' zei Christian terwijl hij zijn bruine mantel uittrok, waarvan de zoom vol modderspatten zat. Zijn rijlaarzen zagen er niet veel beter uit. 'Het is zo'n dichte mist dat je het idee hebt water in te ademen.'

Er parelden druppels in zijn haar. Zijn ogen waren een beetje rood van de koude lucht, net als zijn wangen. Toch was hij met zijn blonde krullen en blauwe ogen een aantrekkelijke verschijning. Geen meisje uit Heiligendamm of Bad Doberan zou hem versmaden,

Christian verging het lachen toen hij het mismoedige gezicht van zijn zus zag. 'Wat is er met jou aan de hand, Johanna? Is er iets niet in orde? Heeft er soms een aanbidder afgezegd?'

Johanna kromp in elkaar. Zonder het te weten had Christian min of meer in de roos geschoten. Ze had wel brieven van haar aanbidders gekregen – maar er had er geen van Peter bij gezeten. Zou haar moeder hem hebben onderschept? Hij schreef haar weliswaar onder een vrouwen naam – maar stel dat Augusta de truc door had gekregen?

'Hou op met dat gespot,' antwoordde haar moeder voor Jo-

hanna iets kon terugzeggen. ‘Voor jou wordt het ook tijd om een geschikte bruid te gaan zoeken.’

Christian begon te lachen. ‘Ach, moeder, ik ben nog veel te jong om te trouwen!’

‘Je bent vier jaar ouder dan je zus,’ zei Augusta. ‘Je vader was op die leeftijd al verloofd. Het zou je sieren als je een bruid zou kiezen.’

‘Mama!’ protesteerde hij. ‘Ik ben daar nog niet aan toe. Voor Johanna ligt dat anders, ze is een meisje, en net als ieder meisje droomt ze dat de prins op het witte paard langs komt rijden.’ Hij grijnsde naar zijn zus en oogstte een duistere blik.

Jij hebt makkelijk praten, dacht Johanna. Jij bent de oudste en de stamhouder. Voor mij blijft alleen het kinderen krijgen over. Niet dat ze dat niet wilde, maar met de juiste man en niet een die haar ouders voor haar uitkozen.

‘Kleed je om en kom daarna naar de salon,’ gebood Augusta haar zoon. ‘En zeg tegen je vader dat hij zich ook moet laten zien. Nu er geen gasten zijn, kan hij zichzelf tussendoor wel een pauze gunnen.’

‘Ja, moeder,’ antwoordde Christian knipogend naar Johanna. Die had veel zin hem iets na te roepen, maar vanwege haar moeder hield ze zich in.

De salon lag in de westelijke vleugel van het huis, die door een gang van de hotelkamers werd gescheiden. Daar ontving haar moeder, en soms ook haar vader, vrienden, kennissen en zakenrelaties. Hoge spijlenramen lieten veel licht binnen in het vertrek, dat naar de mode van die tijd vol stond met exotische planten. De zitgroep, bestaande uit twee brede banken en een fauteuil, was bekleed met rood fluweel. Op het tafeltje in het midden, waarvan het blad door drie olifanten werd gedragen, stond een witporseleinen theeservies met gouden rand. Emma, de kokkin, had een taart gebakken, waarvan het hemelse aroma zich vermengde met de geur van het haardvuur. Het was weldadig warm in de salon.

‘Welnu, m’n kind,’ begon Augusta nadat ze in de zitgroep hadden plaatsgenomen. ‘Kerstavond nadert. Wat denk je ervan als we op die dag je uitverkorene uitnodigen?’

Johanna’s maag verkrampde. Voor die vraag was ze juist zo bang geweest.

‘Ik... ik weet niet of dat zo’n goed idee is,’ stamelde ze.

‘Waarom niet?’ vroeg Augusta.

‘Nou, hij zal zelf vast familieverplichtingen hebben. Bovendien heb ik van geen van tweeën een officieel aanzoek gekregen.’

‘Dat is slechts een kwestie van tijd.’

‘Maar ik weet niet wie ik moet kiezen!’ Het liefst geen van beiden, maar dat kon ze niet tegen haar moeder zeggen zonder een donderpreek te riskeren.

‘Die twee maken je toch al sinds drie maanden het hof,’ zei Augusta terwijl ze de thee inschonk. ‘Hoe lang wil je ze dan nog laten wachten?’

‘Ik... ik weet het niet,’ antwoordde Johanna. ‘Het moet een doordachte beslissing zijn.’ Ze dacht aan de stapel brieven die ze in haar ladekast verborgen hield – onder de brieven van de andere aanbidders. Peter had daar grapjes over gemaakt, maar ook hem leek het beter voorzichtig te zijn.

Haar moeder trok haar volmaakt gevormde wenkbrauwen op. ‘Dat ben ik met je eens. Maar toch, je moet er niet te lang over doen, anders verliezen ze nog hun interesse.’

Daar hoopte Johanna al weken tevergeefs op.

Op dat moment kwam haar vader de salon binnenstormen, wat haar moeder belette door te vragen. Hij had een brief in zijn hand, waarop een ouderwets aandoend zegel zat. ‘Jullie zullen niet geloven wat er zojuist is binnengekomen!’

Ludwig Baabe was niet bijzonder lang, maar hij wekte een krachtige indruk. Zijn donkerblonde haar was met talloze zilveren draden doortrokken en zijn lichte ogen leken op die van Christian.

Augusta wierp een wrevelige blik op de rijlaarzen van haar

man, die het kleurige Perzische tapijt bevuilden.

Maar voor ze hem daarvoor kon berispen, riep hij uit: ‘De groothertog komt naar Heiligendamm! En wij zijn uitgenodigd voor het kerstbal op het kasteel! Is het niet geweldig?’

Johanna liet bijna haar theekopje uit haar hand vallen. Wilde de groothertog van Mecklenburg-Strelitz een bezoek brengen aan Heiligendamm? Op elk ander moment zou dat voor haar reden tot gejuich zijn geweest, maar nu vergalde het kiezen van een bruidegom zelfs dat.

‘Echt waar?’ vroeg Augusta beduusd, ze stond op en liep naar haar man toe. ‘Heeft de hertog ons uitgenodigd?’

‘De groothertog,’ verbeterde Ludwig Baabe zijn vrouw en hij overhandigde haar de brief. Met een schittering in zijn ogen en een brede glimlach op zijn gezicht keek hij toe terwijl Augusta door de brief heen vloog.

Johanna meende wel te kunnen raden wat haar moeder op dat moment dacht.

‘Het is echt geweldig,’ klonk Augusta’s stem nadat ze de brief meermalen gelezen had. ‘Wat een eer! Waar hebben we dat aan te danken? We hebben immers maar een klein, bescheiden hotel!’

Net als altijd overdreef Augusta. Bescheiden was het hotel van de Baabes absoluut niet. Het gebouw van drie verdiepingen leek van een afstand op een klein paleis met zijn hoge ramen, het sierpleisterwerk op de muren en de binnenplaats die ruimte bood voor meerdere koetsen.

Het was een van de weinige gebouwen die niet in het bezit waren van ridder Von Kahlde, en na het kuuroord het grootste. Bovendien was het net als alle gebouwen van de ‘Parelketting’ – zo werd de reeks hotels aan de boulevard genoemd – zeer geliefd vanwege het uitzicht op zee. Er kwamen zowel kooplieden, advocaten en fabriekseigenaren als leden van de adel. Er hadden zelfs een paar schrijvers gelogeed.

‘Blijkbaar heeft ons hotel bij zijn laatste bezoek indruk ge-

maakt op Zijne Doorluchtigheid.’ Ludwig trok veelzeggend zijn wenkbrauwen op, wat alleen maar kon betekenen dat er ook nog iemand een goed woordje voor hen had gedaan.

Johanna was goed op de hoogte van de verhoudingen tussen de families in de badplaats. De geschiedenis van Heiligendamm was haar met de papepel ingegeven.

De overgrootvader van de huidige groothertog, Frederik Frans I, had in het jaar 1793 de eerste steen van het eerste hotel gelegd en daarmee was de badplaats geboren. In de daaropvolgende jaren waren er nog veel meer hotels gebouwd, er volgden woonhuizen, winkels, theehuizen en cafés en restaurants. ‘De witte stad aan zee’ werd de plaats genoemd.

Vooraanstaande families als de Von Witzlebens bezaten niet alleen aandelen in de hotels, maar ook privévilla’s, waarvoor de Von Kahldens hun de grond hadden verpacht – en hadden rechtstreekse contacten met het Mecklenburgse vorstenhuis. Zij hadden vast een goed woordje voor de Baabes gedaan.

‘En weet je wat het mooiste is, lieve?’ vroeg Ludwig betekenisvol.

Augusta’s ogen werden groot. ‘Vertel het me alsjeblieft!’

‘We zullen een aantal van de eerbiedwaardige gasten in ons hotel herbergen, is dat niet geweldig! Zulke goede zaken hebben we in de winter nog nooit gedaan!’

Augusta juichte en viel haar man om de hals. Vergeten was het vuil aan zijn laarzen waarmee hij het tapijt ruïneerde.

Ludwig werd rood tot achter zijn oren – in aanwezigheid van de kinderen wisselden ze normaal gesproken geen tederheden uit. Dat leek Augusta het volgende moment ook te binnen te schieten, want ze liet hem weer los.

‘Het is echt fantastisch,’ antwoordde ze terwijl ze haar japon gladstreek. ‘En bovendien een goede gelegenheid om iets belangrijks aan te kondigen.’

‘Iets belangrijks?’ Ludwig schudde niet-begrijpend zijn hoofd.

‘De verloving van onze dochter!’ bracht Augusta hem in herinnering.

‘Ach, heeft ze eindelijk een beslissing genomen?’

Hij keek naar Johanna, die erbij zat alsof ze in een zoutpilaar was veranderd. Haar hart klopte in haar keel, en inwendig vervloekte ze haar lot. Het was blijkbaar niet genoeg dat haar moeder al die vragen en voorstellen op haar had afgevuurd. Nu kwam die onzalige uitnodiging er ook nog bij!

‘Nee, nog niet, papa,’ antwoordde ze gekweld.

‘Denk je dat je tegen die tijd je keuze zal hebben gemaakt?’ vroeg hij door. ‘Het zou een prachtige gelegenheid zijn! De hele badplaats zal ons erom benijden.’

Natuurlijk was een kerstbal een geweldige gelegenheid. Waarschijnlijk zagen haar ouders al voor zich hoe de groothertog het toekomstige echtpaar gelukwenste.

Maar Johanna was nu het liefst in tranen uitgebarsten.

‘Ik hoop het,’ antwoordde ze terwijl ze probeerde niets te laten merken.

‘Dan doen we dat! Ik ben ervan overtuigd dat het het hoogtepunt van de avond wordt.’

‘Dat wordt het zeker,’ viel Augusta hem bij en ze wees naar de laarzen van haar man. ‘Zou je niet je laarzen uittrekken en bij ons komen zitten?’

‘Zoals je wilt, lieve! Ik ben helemaal verkleumd van de rit. Waarschijnlijk gaat het de komende dagen sneeuwen!’

‘En breng onze zoon ook mee,’ riep Augusta hem na. ‘Hij zou ook naar de salon komen, maar blijkbaar is hij dat weer vergeten.’

Ludwig lachte en verdween.